

OSOL A FLAUTA

Žalm 143,8: ***Daj mi hneď zrána počuť svoju milosť. Daj mi poznať cestu, po ktorej mám kráčať, lebo ja dúfam v Teba, bo k Tebe pozdvihujem svoju dušu.***

Brunno Ferrero v jednom svojom príbehu píše o oslovi a flaute. *Na poli už dlho ležala opustená flauta. Nik na nej už nehrával. Nik ju nepotreboval a nikomu na nej nezáležalo. Až jedného dňa tadiaľ prechádzal osol. Tiež bol sám, nepatril žiadnemu pánovi, nikto sa o neho nestaral. Chvíľu sa na flautu pozeral a potom do nej silno fúkol. Zaznej ten najkrajší tón jeho života, najkrajší zvuk v živote flauty. Ani jeden z nich nedokázali pochopiť, čo sa to stalo. Ešte chvíľu na seba pozerali, ale neodvážili sa to zopakovať. Hanbili sa za to najlepšie, čo jeden i druhý vo svojom smutnom živote urobili i pocítili.*

Necítite sa niekedy opustení? Sami aj v našom spoločenstve cirkevného zboru? Možno ste dnes prišli do kostola a len ste si sadli do lavice a báli ste sa niekomu prihovoriť. A možno sa nikto neprihovoril vám. Verím, že to nie je pravda. A vy ste sa stretli len so záujmom, milým úsmevom a láskavými slovami, keď ste sem prišli. Ale je pravdou, že okolo nás je toľko opustených flaut a opustených oslov na tomto svete. A prosím, neberte slovo „osol“ ako niečo ponižujúce. V tomto príbehu je obrazom tých, ktorí sa cítia sami, opustení, bezmocní, smutní aj uprostred spoločenstva ľudí, s ktorými žijú.

Brunno Ferrero k tomu svojmu príbehu o oslovi a flaute dopísal: *„Nepoznáme sa, sme sami sebe neznámymi a skrývame sa jeden pred druhým i pred sebou samým. Žiadame lásku od iných, ale sami sa ju hanbíme prejaviť. Niekedy sa mraky pretrhnú, objaví sa záblesk, iskra ... a tam sa všetko končí, lebo chýba odvaha. Človek potrebuje veľa odvahy, aby miloval. Ale tiež potrebuje odvahu, aby sa dal milovať.“*

Každý z nás je veľa krát flautou, ktorá sa cíti odhodaná, oslom, ktorý sa cíti nepotrebný. Veľa ľudí okolo nás tak žije. A liek na to je jediný – milovať a nechať sa milovať.

Dávid písal slová tohto Žalmu vo chvíli, keď prežíval veľmi ťažkú situáciu. Nie je isté, na čo konkrétne reaguje týmto Žalmom, na akú ťažkú a boľavú situáciu vo svojom živote. Nevieme, či tento Žalm reflektuje jeho pocit bezmocnosti a zúfalstva z hriechu, bolesť zo straty syna, či už Batšebinho, alebo Absolóna, alebo je to smútok a pocit samoty počas prenasledovania kráľom Saulom, či útek pred Absolónom. Je to posledný z kajúcich Žalmov, a vyjadruje Dávidov strach, opustenosť, pocit samoty. A uprostred toho sa stretáva so svojím Bohom.

Možno to bude odvážne, ak to poviem slovami Ferrerovho príbehu: v tomto Žalme sa stretáva „osol s flautou“. To, čo Dávid robí, je, že opatrne siahla po tom, čo mu jeho Pán Boh ponúka. Prosí Ho: *„Dovoľ mi, aby som ťa počul, ako sa ku mne prihováraš jazykom plným lásky a milosrdenstva. Nech je to prvá vec dňa, ktorú počujem a ktorá sa ma dotkne.“* Túži po tom, aby sa o neho niekto zaujímal, aby mu niekto prejavil dobro, aby sa cítil milovaným. Túži po tom, aby to prvé, čo bude počuť, keď sa bude začínať nový deň, bolo uistenie o Božej láske a milosrdenstve. Siahol po flaute a zaznel nádherný tón: ***„...dúfam v Teba, ... k Tebe pozdvihujem svoju dušu.“***

A Dávid v celom svojom živote neprestal fúkať do flauty. Odmietol sa poddať pocitu hanby, poníženia, samoty, ale aj zlyhania. Mal odvahu nechať sa milovať svojím Bohom, napriek tomu, že nebol dokonalý. Naučil sa prijímať sám seba a vedel, že Hospodin, Jeho Pán Boh, je dokonalý a môže Mu dôverovať.

Je dôležité mať odvahu milovať aj nechať sa milovať. Veľa ľudí je presvedčených, že nikto o nich nestojí. Že nikoho vlastne nezaujímajú. Veľa kresťanov si myslí, že nemôžu byť milovaní pre svoju nedokonalosť a hriechnosť. A tak sa dennodenne trápia otázkou: „Budem spasený?“

V dnešnú nedeľu nás nebeský Otec pozýva, aby sme mali odvahu nechať sa Ním milovať. Podobne, ako Dávid, prijať sám seba a všetku svoju nedokonalosť, slabosť, bezmocnosť a hriechnosť odovzdať do Božej ruky. Áno, je to odvaha povedať spolu s Dávidom: „...**dúfam v Teba, ...k Tebe pozdvihujem svoju dušu.**“ Priznávame tak, že Pána Boha potrebujeme. Áno, nie sme dokonalí, ale náš nebeský Otec dokonalý je. A On nám tu dokonalosť dáva vo svojom Synovi. Božie Slovo nám hovorí: **„Ako mňa miloval Otec, aj ja som miloval vás; zostaňte v mojej láske. Ak zachováte moje prikázania, zostanete v mojej láske, ako ja som zachoval prikázania svojho Otca a zostávam v Jeho láske. Toto som vám hovoril, aby moja radosť bola vo vás a vaša radosť aby bola úplná. To je moje prikázanie, aby ste sa vzájomne milovali, ako som vás ja miloval.“** (J 15, 9-12).

Nechať sa milovať a milovať iných – to je základný princíp života kresťana. Buďme v tom odvážni! Pretože „**zákon lásky**“ – **najväčšie Božie prikázanie, je najsilnejšou zbraňou proti všetkému zlu v tomto svete.** Láskou sme my zachránení a láskou môžeme zachraňovať iných. Nech nás k tomu povzbudzuje aj spoločné prijímanie darov VP. A propo - keď dnes budeme vychádzať z kostola, naberme odvahu a povedzme svojim spolubratom a spolusestrám: **„Záleží mi na tebe, brat/sestra, potrebujem ťa v našom spoločenstve, mám ťa úprimne rád.“**. Amen.